

Schepping

Ninja Paap-Luijten

Het maanlandschap lag er stil bij. Een vlakte waar een enkele machine overheen zweefde. Voor de machine strekte grijze steen zich uit. Erachter verscheen gitzwarte grond, de eerste plantjes keurig in rijen, hun prille blaadjes staken uit de grond als beenderen uit een ondiep graf.

‘Hoe staat het ermee?’ vroeg Sandrine.

Laure keek opzij. Ze was ongemerkt naast haar komen staan. De observatiekoepel was klein, begrensd door een krachtveld. De barrière onzichtbaar, maar het gezoem ervan klonk door tot in haar kiezen. Achter hen was de witte muur van de expeditiepost te zien, voor hen lag het uitzicht van de maan van Aarde Drie. ‘Op schema,’ zei Laure.

Sandrine keek strak naar de zwevende machine achter het krachtveld. Het ding werkte 100 meter breedte tegelijk af. Van een afstand leek het een zwarte, langwerpige doos. Aan de binnenkant zorgden een mengeling van landbouw- en gentechnologie voor de wijziging van de grondlaag en het planten van jonge scheuten. Type Messias 5 deed zijn werk goed. Volautomatisch.

‘De vroege bacteriën die we aantreffen?’ vroeg Sandrine.

‘Verwijderd van het oppervlak.’

‘Wat zei Basis?’

Laure stak haar handen in de zakken van haar spierwitte overall. Nors keek ze toe hoe Messias aan de volgende vierkante kilometer begon. ‘Basis zei dat bacteriën geen volwaardig levende wezens zijn en dus niet als schepping gezien worden.’

‘Klootzakken. Wat als de mensheid in de bacteriële fase al was uitgeroeid?’

Laure zei niets.

‘Zijn de bodemmonsters al vernietigd?’ vroeg Sandrine even later op een veel te achteloos toontje.

Er hingen camera’s achter hen, maar in de observatiekoepel werd geen geluid geregistreerd, alleen beeld. Daar dacht Laure aan toen ze antwoordde: ‘Nog niet.’

‘Waar zijn ze?’

‘Mijn kantoor. Kapitein...’ Ze keek even opzij, herinnerde zich de camera’s, richtte haar blik weer op de Messias. ‘Als de Messias klaar is, kan de atmosfeer klaargemaakt worden voor de volgende fase.’

‘Hm.’ Sandrine trok haar legergroene overjas recht. ‘Zal ik de monsters voor je verwerken?’

Laure keek nog eens om. Op de buitenmuur van hun expeditiepost was met grote zwarte letters *Missie Genesis* te

lezen. In hun contract stond als taakomschrijving 'het levensvatbaar maken van nieuwe kolonies en/of voedselplaatsen'. Levensvatbaar maken voor de mensheid, welteverstaan. Desnoods door ander leven te vernietigen.

'Laure?'

'Als jij de monsters doet, hoef ik het niet te doen.'

Sandrine knikte. Even later vertrok ze.

Laure bleef achter, starend naar de Messias. Pas helemaal aan het eind van haar dienst, toen de Messias klaar was en de waarschuwingslampen in de post overal brandden om aan te geven dat de atmosfeer op het oppervlak gereed werd gemaakt voor menselijke bewoning, wandelde Laure door de post om Sandrine te zoeken. Ze vond de kapitein in haar hut, liggend op het zweefbed, haar in pyjama gehulde lichaam enkele centimeters opgetild boven het matras. Een witte pyjama met roze teddyberen. Ze lag met haar arm over haar gezicht heen, maar merkte toch dat Laure binnenkwam.

'Doe de deur dicht,' zei ze.

Laure drukte op de knop. De deur schoof dicht en het licht in de kamer dempte tot een geeloranje schemering. Sandrines blote voeten en enkels staken ziekelijk geel af tegen het witte matras en de witte pyjama. Haar lange haren golfd en lichtjes op de luchtdruk die haar zwevend hield.

'Je weet wat Genesis betekent,' zei Sandrine.

‘Creatie. De schepping. Dat is immers onze missie, het scheppen van voedselplaneten.’

‘Leven scheppen.’ Sandrine haalde haar hand van haar gezicht, reikte opzij en drukte op een knop. Met een plofje viel ze op bed.

Laure staarde naar haar bevelhebber. Dieprode lijnen vormden een schouwspel op haar zweterige gezicht. Haar pupillen waren wijd en spierwit, haar lippen glansden zwart. Sandrine leek dwars door haar heen te kijken met die onmenselijke ogen.

‘Nieuw leven,’ zei Sandrine.

Laure tastte naar de deur. Op de gang kon ze de alarmknop indrukken, maar dan moest ze eerst de kamer uit.

‘De monsters zijn verwerkt,’ zei Sandrine dromerig.

Laure haastte zich de hut uit. Even later schalde het alarm door het gebouw.